

Ayrılrken yazılmış hazin elveda yazısı (‘iki alem arasında kalıp bir türlü öteki dünyaya gidemeyen mahzun bir ruh’ halinde eski okulda yapılan gezinti de içinde)

bazısı mimarlık öğretiminde hiç de gerekli olmayan ve aslında hocaların akılsız direnişleri yüzünden hayatımızı boşuna, boşuna, boşuna cehenneme çeviren, bazısı da bu eğitimde hakikaten bulunması gereken ama yine de hayatımızı cehenneme çeviren derslerle ilgili bütün o iş güç arasında kalan azıcık zamanı mutlaka değerlendiriyor olmak gerektiğinden (yoksa burada olmamızın hiç anlamı kalmayacaktı sanki..) her zaman ‘bir şeyler’ yapmak zorunda ‘kalan’ bir grup insanın hastalıklı hali yüzünden, bir nevi ‘iletişim eksikliği sorunsalı(!)’nın var olduğu düşünülüyor..

Aslında böyle bir ortamda yalnızca kendilerini gelecekteki mesleklerine adayabilenler ‘tatmin edici ve üretken’ bir yaşam sürebilirlerken; her niye çok yönlü ve sosyal bir yaşam sürmemizin istenir olduğunu bize ilk günlerde anlatan hocalar da, bir türlü kendisini bütün benliğiyle emmek için hazır bekleyen, öğrenimini görmekte olduğu mesleğiyle hayatının tümünü dolduramayan ve farklı ilgi alanları ile mimarlık arasında bölünerek hiçbir şey haline gelemeyen bizim gibiler de, ortaya çıkan iletişim eksikliği sorunundan ötürü yazı dahilinde suçlanıyorlar.

Gerçekten bir iletişim sorunu varsa, bu, iletişimin ‘eksikliği’ midir? Okulda eksik birşeyler mi varmış? ‘Eksik olan’ şeyleri nasıl bilebiliriz? Hep, bir şekilde, daha fazlasının olabileceğini düşünüyorduk. Belki biz gerçekleştirecektik daha fazlasını. Hep faydalı bir şeyler yaparak..., öyle faydalı bir şeyler ki verdiğimiz emeğe de değecek (ama asla değmez), bu yaptıklarımızla gerçek bir soruna deva bulsaydık... iyi olacaktı.

Niye bir araya gelince uzun uzun okullarımızdan, hocalarımızdan, derslerden söz ediyorduk da nasıl bir mimarlık üreteceğimizden konuşmıyorduk? Mimarları birbirimize anlatıyorduk ama kendi mimarlığımızdan söz edebiliyor muyduk? Dönüp dönüp aynı şeylerden bahsediyorduk dahası zaten bütün bunlardan bizden önce birileri dönüp dönüp bahsetmişlerdi. dönüp dönüp bahsedilmiş şeylerden dönüp dönüp bahsediliyordu, dönüp dönüp. Hep aynı bitmez konular tekrar tekrar dile geliyor aynı öfke orda burda şöyle bir kusuluyor ama zaten herkes de söylediklerinin sadece öfkeyle söylenmiş eksik düşünceler olduğunu biliyordu... o aşamayı bir türlü geçip de yeni ve ilginç bir şeylere varamıyorduk.. zaten söylenecek heyecanlı şeylerin tükeneyazdığı bir çağı yaşıyoruz...

Herkes herşeyi el yordamıyla yeniden bulmak zorundaydı. İlk bakışta tehlike olduğu anlaşılabilirse de büyük tehlike şuradaydı: bir işe girerken; el yordamıyla, tam olarak neye, niye giriştiğini bilemediği bazı işlerle uğraşırken; bir türlü işin içinden çıkamazken; işler

istendiği gibi değil heyecansız bir angarya gibi giderken; birden varılacak asıl noktaymış, çok önemli bir geçmiş gibi; bütün bunların sıkıntı verici gereksizliği, takılıp kalabilir insanın kafasına...

İnsanın zamanını zaten tüketmiş olan bütün sıkıntı verici (yahut heyecanlı ve güzel) işlerin arasında girilen, yapılan herşey sonuçta bir bakıyorsunuz ‘vasat’ oluyor. Çünkü her işe sıfırdan başlamak zorunda kalıyoruz.

İyi bir iş çıkarmak için şunlar gerekir:

Heyecan: bugün kapılacağımız ‘gerçek’ heyecanlarımız, sorumluluk dolu ideallerimiz yok. Bir tek, eser vermenin yahut birlikte olmanın heyecanı var...

Tecrübe, bilgi, beceri: nereye kayboluyor bizden önce yapılanlar? Niye başkalarının bıraktığı yerden devam edemiyoruz? Niye en baştan başlayıp yarı yolda tıkanmak zorundayız? Herşeyin kısa ömürlü olduğu, ahmakça ya da en iyisinden yarım yamalak yapıldığı bir ülkedeyiz. Hiç birşeyi beceremeyecek miyiz hayat boyu?

Umut, cesaret: yukardakiler olmadan zaten nereden nasıl geldiği belli olmayan cesaret ve umudu muhafaza edebilir misiniz?

Sonuç: sıkıntı.

Taşkıla’da hep birileri birşeyler yaptı. Bunların bir kaydı yok. ‘Bir şeyler’ yapmak isteyenler her nasılsa, tabi binamızın kapasitesi ölçüsünde, her zaman çıkıp ufak tefek ‘bir şeyler’ yapıyorlar. Ama dağılmadan duran, geçip gitmeyen bir şey yok. 4-5 yıl önce de iki sayı beyaz duvar çıkmış. Beyaz duvar ismine sahip çıkmanın anlamı bu. Birşeyler yapmaktan daha önemli olan, devam etmek.

Okula yeni gelenler ‘beyaz duvar var’ diyecekler. Bir şeyler yapmak isteyenler başlangıç için bir adres bilecekler. Güven veren iyi bir adres, yapılmak istenenlere izin veren geniş görüşlü bir topluluk. .. Daha iyi, daha cesaret isteyen işlere girişeceğiz. ‘Tatmin edici’ ‘eserler’ çıkacak.

Buna ihtiyaç yok mu?

Okulda yapılan gezinti:

(Okulda eskiden huzurlu bir çatı var idi. Çatının boş ve karanlık koridorlarında geziniyorduk. Avluda ve kantinde rahat edemeyince çatıdaki boş odalardan birine gidiyorduk.)

Ayrılıp gidemiyorum. Dönüp dönüp buraya geliyorum. Ne yapacağım? Nasıl kurtulacağım? Niye takılıp kaldım burada? Sanki geçmişte birşeyleri eksik yapmışım, taşkışla'da yapmam gereken 'bir şeyler'i yapmamışım gibi bütün bunları tamamlamak için okula geri gönderilmişim. İki dünyanın arasında kalmış huzursuz bir ruh gibiyim. Dünyadayken de öyleydim. Ölüp huzuru bulamıyorum... Şu sıkıntıdan kurtulamıyorum. Listenin başına tereddütsüz bu adresi yazdığım güne ilk defa lanet okuyorum. O günahımın ardından çamura batmışım, arınamıyorum.. hakikaten de 'tanrının inayetiyle' 'kurtulabilirim' ancak.. Elimden hiç bir şey gelmiyor ..

Çıkıp bütün koridorlarda, orlarda bir yerlerde olması gereken 'inayet'i arasam, bulabilir miyim? Uzun, geniş ve yüksek koridorlarda bitmek bilmeyen bir tur daha yapsam, merdivenlerden koşa koşa, tekrar, tekrar, tekrar çıksam ve insem çektiğim çile sayesinde arınıp, yüklerimden kurtulup, havalanıp gidebilir miyim?... İşte karşıdan tanıdıklar geliyor. Ben burada değilim, en azından olmak istememiştım. O yüzden beni görmeyiniz. Hiç yokmuşum gibi yapıp geçmek istiyorum yalnız. Burada nasıl iğreti hissediyorum kendimi.. Kaçıp çatıya çıkayım. Çatının boş ve küçük koridorlarına en az kullanılan merdivenlerden süratle çıkayım.

Birkaç yıl öncesine kadar çatımız huzur doluydu. Avluya bakan tarafta kiremitlere otururduk. Güneşin keyfini çıkarırdık. Ya da serinlikte akşamın oluşunu, bulutları izlerdik...

Koridorun bir yanında odamız bir yanında boş atölye vardı. Kapısı asla kapanmayan ve rüzgarda çarpıp duran atölyenin camından denize bakan terasa çıkardık. Kimse bilip de buraya gelmezdi. Geniş parapete oturup bitmeyen inşaatın arkasından gördüğümüz kadarıyla denizi seyrederdik.

Çatının en azından bir kısmı hep boş olurdu. Hepinizden uzak boş bir sınıfa girerdim. Tozlu sandalyeyi şöyle bir silip otururdum. Mutluydum.

Şimdi çatıya çıkınca, heryerin işlevlenip dolduğunu görünce anlıyorum ki artık okuldaki varlığıma tümüyle son verilmiştir.

Okulda hala ne yaptığımı bilemediğim ve son sıkıntı verici dersleri verip kaçmaya çalıştığım zamanlarda avluda güneşe otururdum. Sevdiğim şeylerin yokolduğu, kovulduğu binadan ayrılıp gitmek istiyordum. Hala bunu istiyorum.

Bir şeyler başlayacak. Başlaması gerekiyordu. Bekleyip duruyorum. Başka birşeyin başındayım, öyle hissediyorum. Ama ne olduğunu bilemiyorum.

Okulu bitirince insan bütün bir çocukluğu ve gençliği bitirmiş olduğunu anlıyor. Herşey artık çok farklı olacak bunu hissediyorsunuz.

Ama niye başlamıyor bir türlü bu yeni hayat? Niye bana huzur vermemiş eski hayatımla hiç sevmediğim evim arasında bir yerlerde kalakaldım?

Sıkıntı verici (sonları sıkıntı verici oluyor gerçekten) okulu bitirdiğim andan beri yatakta bir o yana bir öbür yana dönüp durduğum uykusuz bir geceyi yaşıyorum.

Bir türlü sabah olmuyor.

Vazifemi tamamlayıp kopup gidemiyorum.

Burası bitti.

Yeni bir şeyler başlayacak. Öyle hissediyorum.

Başlayacak...

başlaması gerekiyordu...??

Huzur bulmayan ruh